

Ahoj, jmenuji se Erika. Hrozně ráda se směju, ale jen málokdy k tomu mám důvod. Mám mladší sestřičku Miu, která tady pobíhá, hraje si a já bych strašně chtěla s ní, ale nejde to,.. neumím chodit, sedět, mluvit ani uchopit hračku. Asi sama tuším, že není něco v pořádku.

Maminka říká, že jsem hodně inteligentní, všímavá a že musím hodně cvičit, abych mohla běhat. Rodiče o mě pečují 24 hodin denně. Jinak to ani nejde, protože si neumím říct, co potřebuji a tak musím být stále na očích. V noci spinkám hezky, jen občas musím zafňukat, aby mě mamka nebo tatka přetočili na druhý bok.

Po předčasném narození jsem byla veselá a zdravá holčička. Pan doktor mě chválil a říkal, jak jsem šikovná, protože už jsem si začala cumlat prstíčky a uměla si za pomoci mamky nebo tatky i sednout. Pak se však zeptal, kdy budeme očkovat... všichni asi tušíte, co následovalo, dostala jsem pár včeliček a moje tělíčko mě přestalo poslouchat, do sedu už mě rodiče nemohli dát, protože mi padala hlavička, prstíčky jsem si chtěla cumlat, ale nevěděla jak zvednout ručičku. Do dvou měsíců jsem se těch pohybů moc nenaučila, ale i o to málo jsem přišla. Je ze mě hadrová panenka.

Diagnosa regres vývoje po vakcinaci. Postvakcinační encefalopatie.

Mamka s tatkou z toho jsou hodně smutní, ale snaží se to zvládnout a udělali by pro mě cokoli na světě. Mamka se mnou několikrát denně cvičí, baví mě to. Je to lepší než ležet a koukat na telku, cvičíme formou hry a já se u toho dost nasměju. Táta se mnou blbne, snaží se mě rozveselit, i když to prostě někdy nejde. Koukáme spolu na pohádky a dlabeme čokoládu, ale psst to je tájo ☺ On by rád pomáhal víc, ale když byl malý, dostal taky včeličku a od té doby se mu špatně chodí, pomáhá si berličkami. Alespoň má ke mně blízko a ví, jak se cítím, protože on tím v menší míře prochází už více než 20 let. Jsme kámoši. Možná si někdo řekne, proč mě nechali očkovat. Tátovu nemoc nikdy nedokázal žádný lékař objasnit, v dětství říkali tatkovy mamce pár teorií z nichž byla jedna právě reakce na očkování. Písemně to samozřejmě nikde nebylo a tak se to schovalo nekde v koutě podvědomí. 6il s tím, že vlastně nikdo neví co mu je. Až pak když jsem začala mít problémy ja a byli nápadně podobné stavu mého táty a bylo to v době kdy jsem procházela očkováním, zapadlo nám pět k pěti. Dnes jsme chytřejší. Táta a já máme metabolickou vadu. Celý život by jsme o tom nevěděli nebýt očkování, se kterým se naše tělo nedokázalo poprat a které nám spustilo naše trápení. Život je prostě náhodný a nespravedlivý, můj život změnil i životy lidí, kteří mě milují, a proto musím bojovat, abych vyhrála.

Cvičení je pro mě nejzásadnější, proto jezdíme do lázní. Naši pořad vymýšlí, které mi nejvíc pomůžou a hlavně musíme jezdit častěji než jen jednou za půl roku, což hradí stát, ale i do lázní, které stát nehradí vůbec.

Potřebuji se dostat do lázní 3 krát až 4 krát do roka.

Speciální lázně a lázně mimo hrazený termín stojí od 60 do 120 tisíc korun, rozhoduje počet dní strávených v lázních a také na jejich druhu. To je pro rodiče finančně náročné - i s pomocí celé rodiny. Proto bych ráda poprosila ty, kteří se dokáží vcítit do mého příběhu...pomozte mi dostat šanci na léčbu a pošlete jakýkoli finanční obnos na můj transparentní účet.

Moc vám děkujeme Erička a rodiče.

Život je křehké dobrodružství.